

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P. S. N.**, X. R., okr. R., IČO X., *zast. spoločnosťou T. & P., s.r.o., so sídlom P. P. X., Š., IČO X., za ktorú koná Mgr. E. T. M., advokátka*, proti žalovanému: **Krajský lesný úrad Banská Bystrica**, Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti: **B., s.r.o.**, H. X., T., IČO X. *zast. JUDr. P. H., advokátom so sídlom N. S. 2, R.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/00436 zo dňa 2. novembra 2009, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/133/2009 – 42 zo dňa 10. marca 2010 a o odvolaní vedľajšieho účastníka proti výroku o trovách v citovanom uznesení, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/133/2009 – 42 zo dňa 10. marca 2010, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení tohto uznesenia súd uviedol, že subjekt, ktorý podal žalobu, nepodal odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa. Taktiež žalobu nepodali tie fyzické osoby, jednotliví vlastníci poľovných pozemkov združených v poľovnom revíri,

ktoré podali odvolanie. Odvolanie bolo podané vlastníkmi poľovných pozemkov v k. ú. N., ktoré netvoria spoločnú nehnuteľnosť P. S. N..

Krajský súd konštatoval, že ak žalobca nepodal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, nemôže sa úspešne domáhať žalobou zrušenia rozhodnutia správneho orgánu druhej inštancie pretože vlastným procesným úkonom žalobca nevyvolal vydanie druhoінстанčného rozhodnutia a týmto rozhodnutím sa v postavení žalobcu nič nezmenilo, keďže došlo k potvrdeniu rozhodnutie orgánu prvého stupňa. Žalobcovi bolo prvostupňové rozhodnutie doručené, nevyužil možnosť podať proti nemu odvolanie. Žalobca by mohol podať žalobu len v tom prípade, pokiaľ by v odvolacom konaní v dôsledku odvolania inou osobou došlo k zmene alebo k zrušeniu prvoinstančného rozhodnutia na ujmu práv žalobcu.

Keďže žaloba bola podaná výlučne žalobcom t. j. osobou, ktorá nepodala odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a zároveň žaloba nebola podaná osobami, ktoré podali odvolanie, krajský súd dospel k záveru, že nebola splnená jedna zo základných podmienok postupu podľa Piatej časti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte uznesenia len „O. s. p.“) a to, že žalobca využije, vyčerpá opravné prostriedky, ktoré sa pre rozhodnutie správneho orgánu pripúšťajú.

Proti predmetnému uzneseniu podal v zákonnej lehote dňa 15. apríla 2010 odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní uviedol, že je pravdou, že proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa sám riadny opravný prostriedok nepodal, avšak nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že sa stotožnil s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa pričom poukázal na vyjadrenie k odvolaniu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 14. augusta 2009, v ktorom spoločne s ďalšími piatimi vlastníkmi poľovných pozemkov v rámci uznaného poľovného revíru M. V. títo uviedli, že odvolanie nepodali len preto, že mali vedomosť o podaní odvolania M. M. a zdôraznili, že sa v plnom rozsahu stotožňujú s právnym názorom odvolateľa o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Ďalej žalobca zdôraznil, že M. M. ako odvolateľ v rámci správneho konania je zároveň členom výboru žalobcu a sám sa, spolu s predsedom žalobcu, zúčastnil pojednávania nariadeného súdom prvého stupňa. Nič nebránilo tomu, aby podal žalobu proti rozhodnutiu žalovaného on sám, rozhodol sa však iniciovať podanie žaloby cestou žalobcu ako subjektu, ktorý je z hľadiska celkovej výmery poľovných pozemkov významnejším vlastníkom v rámci uznaného poľovného revíru M. V..

Žalobca o odvolaní podanom M. M. vedel a poznajúc jeho obsah sa v plnej miere stotožňoval aj so skutkovou a právnou argumentáciou obsiahnutou v odvolaní. Na základe uvedeného považoval za nadbytočné podávať odvolanie vo vlastnom mene, plánoval sa k odvolaniu vyjadriť až po výzve prvostupňového správneho orgánu, čo aj učinil, pričom z obsahu tohto vyjadrenia je zrejmé, že žalobca označil aj ďalšie časti výrokovej časti rozhodnutia za nezákonné.

Žalobca uviedol, že spadá do kategórie osôb oprávnených podať žalobu, pričom tento svoj názor oprel o § 247 O. s. p., pričom z tohto ustanovenia nevyplýva povinnosť, aby muselo ísť o opravný prostriedok podaný osobou podávajúcou žalobu. Procesnú legitimitáciu zakladá tvrdenie, ktorého obsahom je skutočnosť, že došlo k ukráteniu na právach osoby, ktorá podáva žalobný návrh a k vydaniu rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je nezákonné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal, v časti výroku o trovách konania, odvolanie taktiež vedľajší účastník, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobcu zaviazal na náhradu trov konania vo výške 583,95 € a taktiež náhradu trov odvolacieho konania v predbežne vyčíslenej výške 41,60 €.

V odvolaní uviedol, že v súdnej veci nebolo na mieste použitie § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ale súd mal správne aplikovať § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p.

Poukázal, že O. s. p. priznáva vedľajšiemu účastníkovi rovnaké práva a povinnosti ako má účastník konania, preto mu súd doručuje písomnosti, predvoláva ho na pojednávanie a taktiež mu môže priznať právo na náhradu trov konania alebo mu môže uložiť povinnosť zaplatiť ich náhradu trov. Vedľajší účastník je ďalej oprávnený vykonávať vo svojom mene všetky procesné úkony, okrem úkonov ktoré znamenajú dispozíciu s konaním a úkonov, ktoré vykonáva sám účastník. V ďalšom obsahu odvolania vedľajší účastník špecifikoval a vyčíslil trovy, ktoré mu v súdnom konaní vznikli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu ako ani odvolaniu vedľajšieho účastníka nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.

Z obsahu priloženého administratívneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 2009/00436 zo dňa 2. novembra 2009, ktorým zamietol odvolanie Z. M., bytom N. 8, L. M., bytom N. 8, MVDr. J. D., bytom D. X., R., Ing. J. M., bytom D. X., R. a Ing. M. O., bytom M. 48, všetci v zastúpení M. M., bytom S., J. a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, Obvodného lesného úradu v Revúcej č. 454/2008/6 zo dňa 3. júla 2009, ktorým podľa § 16 ods. 1 zák. č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov, schválil zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva na majoritnej výmere Poľovného revíru M. V. tvorenej poľovnými pozemkami o výmere 583,78 ha dojednanú medzi spoločnosťou B., s.r.o., H. X., T. a L. S., š.p., B. B..

Podľa § 247 ods. 2 O. s. p. pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Nemohol sa odvolací súd stotožniť s argumentom žalobu uvedeným v odvolaní, že spadá do kategórie osôb oprávnených podať žalobu v správnom súdnictve.

Podstatou konania o správnej žalobe je preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov a postupu prechádzajúceho jeho vydaniu, nie je úlohou správneho súdu nahrádzať odvolacie konanie pred správnym orgánom, resp. sa zaoberať námietkami, ktoré účastník správneho konania mohol uplatniť podaním odvolania, ale ich neuplatnil. Súdne konanie o správnej žalobe nemožno považovať za pokračovanie správneho konania, alebo jeho náhradu.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodoval o odvolaní osôb odlišných od žalobcu, žalobca sám svojim konaním odvolacie konanie nevyvolal, pred podaním žaloby nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, a aj keď vo vyjadrení k odvolaniu vyjadril nespokojnosť s prvostupňovým rozhodnutím, jeho námietky neboli predmetom odvolacieho konania, čo vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného. Úlohou správneho súdu nie je nahrádzať odvolací správny orgán, takýto postup by bol v rozpore so zásadou trojdelenia moci.

Pokiaľ zákon *expressis verbis* nestanovuje podmienku podania riadneho opravného prostriedku priamo žalobcom, je potrebné ust. § 247 ods. 2 O. s. p. vykladať v súlade s podstatou a cieľom súdneho prieskumu správnych rozhodnutí tak, že zásadne bude predmetom preskúmania právoplatné rozhodnutie, proti ktorému podal žalobca v priebehu správneho konania riadny opravný prostriedok, ak bol účastníkom tohto konania a ak je riadny opravný prostriedok prípustný. Výnimkou bude situácia, ak na odvolanie účastníka administratívneho konania odlišného od žalobcu bolo rozhodnutie správneho orgánu zmenené v neprospech žalobcu, keďže tento s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu súhlasil a nemal tak dôvod využiť riadny opravný prostriedok. V opačnom prípade by došlo k popretiu ústavného práva žalobcu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy garantovaného v čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

Tomuto záveru svedčí aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 12/97 zo dňa 27. augusta 1997, ktorý judikoval, že ak žalobca v konaní pred správnym orgánom nevyužil riadne opravné prostriedky, správny súd je povinný konanie pred ním zastaviť v zmysle § 250d ods. 3 O. s. p.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku vedľajšieho účastníka, že krajský súd mal pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupovať v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p., odvolací súd ju nepovažoval za dôvodnú.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 O. s. p. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V zmysle ust. § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. nemožno zavinenie účastníka na zastavení konania interpretovať v doslovnom jazykovom význame, jedná sa o vyjadrenie príčinnej súvislosti medzi správaním sa účastníka konania a zastavením konania. Takéto správanie predstavuje predovšetkým dispozičné úkony účastníka konania (späťvzatie návrhu na začatie konania), pričom druhá veta cit. ust. predstavuje výnimku z tejto úpravy.

Zastavenie konania pre nesplnenie podmienok konania nemožno považovať za zavinenie žalobcu podľa § 146 ods. 2 O. s. p., keďže k tomuto zastaveniu nedošlo v priamej príčinnej súvislosti s jeho vlastným správaním. Aby bolo možné účastníkovi uložiť povinnosť nahradiť trovy konania z dôvodu, že zastavenie konania zaviniť, je nutné aby existovala skutočnosť, ktorá spôsobila zastavenie konania a ktorú zároveň je možné tomuto účastníkovi pričítať. § 146 ods. 2, veta prvá O. s. p., je možné aplikovať v správnom súdnictve len primerane (§ 246c ods. 1 prvá veta O. s. p.), pričom nemožno konštatovať, že zastavenie konania zaviniť žalobca. Vedľajší účastník v podanom odvolaní neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, pre ktoré by bolo možné pričítať zavinenie zastavenia žalobcovi.

Vzhľadom k skutočnosti, že **pre priznanie práva na náhradu trov konania, ktoré bolo zastavené, neboli splnené podmienky**, t. j. preukázanie zavinenia tohto zastavenia jedným z účastníkov, odvolací súd považoval argumentáciu ohľadne možnosti priznania práva na náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi, za irelevantnú, a preto sa ňou nezaoberal.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 7. apríla 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská